

T u g a.

Ne maram jaz ljudij veselih,
 Prebridek, pregrenák je kelih,
 Ki ga okuša
 Mi jadna duša.
 Zató veselje, kratek čas
 Imejte vi:
 Jaz grem, kjer boljši so od vas
 Prijatli mi.

V divjino pustega grem kraja,
 Kjer ljuta vihra zmer razsaja,
 Bijó se boji
 Ko v duši moji —
 Na breg pečevnat, kjer grmi
 Val ob peči,
 Tepó vodovja se moči,
 Da breg ječi.

Kjer grom grmi, zemljo pretresa,
 Vsa v divjem ognji so nebesa,
 Kjer tresk in bliski
 V pregrozni stiski
 Žival vso begajo, podé.
 Glej! prizor ta
 Mi malko ranjeno srcé
 Spet pokrepča.

Na groze kraj grem, na grobišče,
 Naj tu miru si duša išče!
 Ker tesno tu je,
 In vse žaluje
 Prav, kakor meni se godi.
 Je tma, je mir,
 So grobi, črvi in kosti,
 Je smrti tir.

In tam na grobu, glej! otroka,
 Kako topi ga bol globoka!
 Čez mlado lice
 Hité solzice
 Na ljube majke tihi hram!
 Potem oči
 Zakrije, da je še bolj sam,
 In tih ihti.

Le ták pogled mi dušo celi;
 Zató še dalje grem — h kapeli,
 Kjer je razpeto
 Razpelo sveto,
 Podoba ran in bolečin!
 Na njem visi
 Ponižni, krotki božji sin,
 Hudó trpi.

Osti težé mu sveto glavo,
 Srcé zija mu prekrvavo;
 Kaj on toguje,
 Kaj vse boluje,
 Se sploh še zmeriti ne da.
 Zató pa, križ!
 O, blagi križ! na bol srcá
 Mi hlad rosiš.

Boj, težka tuga in bolesti,
 To moji so prijatli zvesti.
 Zato vi drugi,
 Ki niste tugi
 Prijazni, obdržite lé
 Radost sami,
 Jaz grem, kjer drugi so za mé
 Prijaznejši.

Posavski.

